

Mariana POPUȘOI

cl. a IX-a, Gimnaziul „Tudor Strișcă”,
Satul Nou, r. Cimișlia

Mențiune, secțiunea „Poezie – elevi
de gimnaziu”

Niciodată

Mi-au tăiat aripile,
Nu am mai zburat;
Mi-au furat somnul
Și m-am oprit din visat.
Mi-au răpit glasul
Și-am acceptat tăcerea,
Mi-au ucis fericirea,
Dar am răbdat durerea.
Mi-au legat mâinile,
Însă nu m-am pierdut,
Mi-au interzis graiul,
Totuși n-am tăcut.
Însă, apoi, au vrut
De Țară-a mă desparte,
Au vrut s-o las, s-o uit
Și să mă duc departe.
Dar n-am făcut-o, nu,
Căci nu eram în stare
S-o las s-o nimicească,
Iar eu să-i dau uitare.
Cum să trădez eu plaiul,
Știind că Ștefan, Sfântul,
Și-a dat în luptă viața
Să-și apere Pământul?!
Și cum să uit aceste,
Să plec, ca trădător,
Să uit nu pot, căci sincer,
Mai bine e să mor.
Niciodată n-am să-mi las pământul,
Niciodată n-am să-mi uit poporul,
Niciodată n-am să uit meleagul
Și nici n-am să uit cum murmură izvorul.
Voi, nemernicilor, luați ce vreți,
Luați-mi chiar și viața, eu v-o dau,
Dar să știți că eu, nici viu, nici mort,
Picioar de pe Pământu-mi n-o să-l iau.

Plânsul Limbii Materne

Avui într-o noapte un somn zbuciumat,
Se făcea că Limba în vis m-a strigat.
Mă strigase Buna ca să-mi spună mie
Ce durere poartă și că rana-i vie.
Venea sârmana desculță-alergând,
Cu inima frântă și glas tremurând.
– Of, copile dragă, ce durere am!
Simt că pier din viața mândrului meu Neam.

O priveam cuprins de jale
Cum amarnic lăcrima.
C-o sfială parcă-n voce,
Începui să-i spun așa:
– Lasă, Buno, mândra noastră,
Floarea Țării, floare-albastră,
Tu prin doine și prin nai
Dai putere-acestui Plai.
Fără tine cine-am fi?
Un popor pierdut pe lume,
Fără glas și fără nume.
Fără tine am pieri.
Chiar de-i vis, îți jur, Preasfântă,
Inima-mi în piept cât bate,
Voi purta pe buze-aroma
Slovei tale zbuciumate.
Și-adormi în brațe-mi Limba,
Cu speranța-n suflet vie,
Că tot Neamul va cânta-o,
Va slăvi-o pe vecie.

Scrisoare pădurii

O, tu, pădure dragă,
Tu, casă pentru flori,
Ne ești precum părinte
Și cuib de sărbători.
Și-atâta-nțelepciune
Și bunătate ai,
Ne-mparți la fiecare,
Tot ce-i mai bun ne dai.
Tu, vara pe-nserate,
Ne dedici cu drag
Doar melodii pe care
Nu le-are alt meleag.
Și bravii tăi ostași –
Copaci neînfricați –
Ne-au protejat întruna,
Ne-au fost cu toții frați.
Iar noi, nesocotiții,
În loc să-ți mulțumim,
Fără un pic de milă,
De zor te nimicim...